

Arrest

nr. 270 437 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 22 februari 1986 in Barquisimeto, waar u tot uw vertrek naar België woont. Toen u twee jaar oud was, is uw moeder vertrokken. U bleef achter bij uw vader. Uw jongere broer (...) werd geadopteerd door familie. Na uw secundaire studies werkt u geruime tijd in de autoverzekeringssector. Wanneer uw zoon (...) geboren wordt in 2007, richt u een kapperszaak op die u tot 2015 uitbaat. In 2006 wordt u lid van Acción Democrática en u begint vanaf 2012 toen de Mesa de la Unión Democrática (MUD) gevormd wordt effectief voor de partij te werken als

vrijwilliger. U voert taken uit die gaan van het aantrekken van nieuwe partijleden, over het logistiek voorbereiden van protesten en eraan deelnemen tot het regelen van transport naar de kiescentra. Tijdens de protesten van 2014-2015 of 2015-2016 bekogelen de colectivos uw huis en dat van de burens met stenen nadat ze vermoedelijk u en andere protesteers de huizen hadden zien binnenlopen. In 2016 krijgt u een rubberkogel in het been. Tijdens de verkiezingen treedt u telkens op als vertegenwoordiger van de MUD in een kiesbureau in La Carucieña. U stelt daarbij onregelmatigheden vast waarover u verslag uitbrengt bij de CNE en u wordt meerdere keren en soms met geweld uit het kiesbureau weggehaald, in de beginperiode door de Bolivariaanse cirkels en later door de colectivos. U hebt ook een aanvaring met Solange die de PSUV vertegenwoordigde in het kiesbureau. Ze slaat u in het gezicht en bedreigt u. Bij de presidentsverkiezingen in mei 2017 stelt u vast dat een buurtbewoner die sinds 2014 gevangen zat zijn stem had uitgebracht, wat niet mogelijk was. U deed daar eveneens aangifte van. Vervolgens wordt u door de colectivos, een groep van 15 mannen, geslagen en uit het kiesbureau gezet. U verlaat La Carucieña van en verblijft gedurende zes maanden van februari 2018 tot september 2018 in het oosten van de stad, op Avendida Lara. In die periode baat u een restaurant uit. Dit gaat echter failliet waardoor u genoodzaakt bent terug te keren naar La Carucieña. U voert logistiek werk uit voor de MUD bij de verkiezingen van maart 2019, maar u gaat niet langer de straten op om te protesteren. Op 12 april 2019 komt u een van de mannen die u uit het kiesbureau had gezet tegen op de markt. Hij spreekt u aan en vraagt of u nog steeds voor Alcides Perez Mavaré werkte. U vertelt hem van niet, maar voegt eraan toe dat u zal blijven verder vechten. Ook verwijt u hem dat ze dieven en corrupt zijn waarop hij zegt dat u zich gedeisd moet houden. Op 30 april 2019 vindt een mars plaats. Daarbij wordt een politieagent neergeschoten de colectivos waardoor de mars uit elkaar gedreven wordt en iedereen naar huis gaat. Van een politie-inspecteur (...), krijgt u te horen dat ze de ouders achter de schietpartij hebben kunnen vatten. Op de beelden van de ouders die (...) u doorstuurt, ziet u tot uw eigen grote verbazing ook de twee mannen die u aanspraken op de markt, (...) en zijn handlanger. Op 1 mei besluit u niet deel te nemen aan de marsen en de strijd te staken aangezien u van Joel de informatie krijgt dat de gouverneur van de deelstaat Lara de ouders in vrijheid heeft gesteld. U informeert Alcides en draagt uw taken over aan iemand anders. U vreest dat (...) u of uw kinderen zal raken door u gevangen te zetten. U verkoopt apparaten en zamelt geld in om het land te verlaten. Op 12 juni 2019 verlaat u uw land. U reist legaal het land uit via de luchthaven van Maiquetía en maakt een tussenlanding in de Dominicaanse Republiek vooraleer u op 14 juni 2019 voet op Belgische bodem zet. Meteen na aankomst op de luchthaven in Zaventem wordt u overgebracht en vastgehouden in het gesloten centrum van Tubize omdat u niet over een terugkeerticket beschikte en niet kon aantonen dat u de visumvrije verblijfsduur verbonden aan uw nationaliteit zou respecteren. U dient diezelfde dag van uw aankomst een verzoek om internationale bescherming in. U mag evenwel later het gesloten centrum verlaten. Op 14 augustus 2019 wordt uw zoon (...) geboren. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Venezolaanse paspoorten en identiteitskaarten van u en uw zoon (...), documenten met betrekking tot uw politieke activiteiten in Venezuela, foto's van activiteiten van de oppositie waar u al of niet aan deelnam en een USB met onder andere foto's en video's van de arrestatie van (...) en andere leden van de colectivos.

Op 10 maart 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk maakte dermate politiek actief te zijn geweest in Venezuela dat u hierdoor ook het slachtoffer werd van systematische en ernstige vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te verlaten diende u op 16 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart hierin dat uw vrees bij terugkeer naar Venezuela nog steeds actueel is en legt een reeks nieuwe documenten voor die u vorige keer door omstandigheden niet kon voorleggen: een attest van de partij Voluntad Popular, een attest van twee academici, artikels van nieuwssites, foto's van uw wijk, screenshots van uw instagramprofiel, rapporten van de organisatie Foro Penal, het Europees Parlement en de VN. U geeft aan geen politieke activiteiten meer uit te oefenen in België maar u bent wel gaan kijken toen Juan Guaidó een bezoek bracht aan Brussel. U hebt toen samen een foto genomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uw huidig verzoek steunt op de motieven die u in uw eerste verzoek hebt aangebracht. In dit verband moet er vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u geen politiek profiel had dat jouw politiek activisme beperkter bleek dan u liet uitschijnen, u uw jarenlange activisme evenmin voldoende staafde met bewijsmateriaal en u niet aannemelijk maakte als gevolg van uw politieke activiteiten het slachtoffer te zijn geweest van ernstige en systematische vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd op 8 februari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verklaart enkel dat uw vrees bij terugkeer naar Venezuela nog steeds actueel is, zonder hier bijkomende verklaringen over af te leggen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden motieven is onvoldoende om de geloofwaardigheid ervan om te buigen of in een ander daglicht te plaatsen.

De nieuwe documenten die u in uw tweede verzoek voorlegt, kunnen dit evenmin. Wat de twee attesten betreft, moet er in de eerste plaats gewezen worden op het feit dat beide documenten kort voor uw tweede verzoek werden opgesteld op uw vraag, namelijk in maart en april 2021. Aldus de informatie vermeld in de documenten zelf. Bovendien legt u geen originele versies van de documenten voor maar wel kopies. Hiervan kan de authenticiteit niet worden gecontroleerd. In het attest van Voluntad Popular schrijft een persoon, die zich de regionale coördinator noemt van de partij, dat hij u sinds april 2015 kent toen u lid werd van de organisatie van de ploeg van de gemeente Iribarren. Tevens erkent de man uw maatschappelijk en partijgebonden werk zonder dit nader te specificeren. Het is opmerkelijk dat u een attest voorlegt van een partij waarvan u in uw eerste verzoek nooit als dusdanig over gesproken hebt en nu duidelijk stelt dat u ook voor de partij Voluntad Popular werkte (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Wel gaf u aan lid te zijn geweest sinds 2006 van Acción Democrática en te hebben opgetreden voor de MUD waar Voluntad Popular ook toe behoort. Daarnaast is het ook zo dat uw precieze betrokkenheid bij bepaalde activiteiten van Voluntad Popular nergens duidelijk wordt omschreven, waardoor dit document als het al authentiek zou zijn, hoogstens uw sympathie voor en lidmaatschap van de partij kan staven, maar niet uw jarenlange politieke activisme of de incidenten waarvan u tijdens uw eerste verzoek melding van maakte en die ongeloofwaardig werden bevonden. Dit laatste geldt ook voor het tweede attest dat uitgaat van Fernando Alberto Sosa Gómez, decaan van economische wetenschappen en bedrijfskunde van de Universidad Centrooccidental Lisandro Alvarado en Nelson Freitez die aan dezelfde universiteit de functie van professor bekleedt en coördinator is van de studierichting mensenrechten. De professor mensenrechten bevestigt in deze brief dat u belaging en pesterijen hebt geleden door toedoen van de colectivos. Deze laatsten ondernamen verschillende acties van agressie tegen u en tegen de sociaal-maatschappelijke organisatie waarvan u lid was, in een poging om de vrije uiting van sociale onvrede te verhinderen. De auteurs in kwestie treden echter niet in detail over de feiten die u meemaakte. Dergelijke algemene bewoordingen kunnen uw verklaringen geenszins ondersteunen. Daarnaast vermeldt de brief nog dat de professor mensenrechten ondersteuning heeft geboden aan de maatschappelijke organisaties uit de sector en daardoor uw situatie uit de eerste hand

heeft. Het blijft echter onduidelijk welke ondersteuning de man verleende en hoe en via wie hij ingelicht werd over de feiten die u beweert te hebben meegemaakt. U verklaart dat de personen die de brief ondertekend hebben getuigen waren van de bedreigingen aan uw adres zonder deze in plaats of tijd te kaderen. Hierdoor blijft het onduidelijk waaraan u refereert (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Een document als dit heeft geen objectieve bewijswaarde en kan op zich niet opwegen tegen de vaststellingen van het CGVS en van de RvV over de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten. Deze getuigenissen hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Het lijkt er dan ook sterk op dat beide brieven een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van u waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen.

Daarnaast legt u een aantal krantenartikelen en foto's van uw wijk voor. De meeste daarvan werden gepubliceerd in de periode mei 2019 tot december 2020 en betreffen de situatie in Barquisimeto en Lara, waarbij ook sprake is van belaging van Alcides Pérez, de straffeloosheid van de colectivos en praktijken van PSUV-activisten in La Carucieña naar aanleiding van de verkiezingen in 2020. Hoewel hier een aantal personen in genoemd worden die u ook in uw eerste verzoek hebt vernoemd, meer bepaald Carlos Escalona en Alcides Pérez, is er geen verband te vinden tussen deze artikelen en de incidenten waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn. Het gaat immers over andere feiten waarin onder andere de twee genoemde personen betrokken zijn maar die plaatsvonden nadat u uw politieke activisme had stopgezet of het land al had verlaten. Andere artikelen gaan over andere politieke en sociale thema's in Venezuela: protesten en gewonden, de colectivos, het rapport van de VN en Venezolaanse migranten. U geeft aan ook foto's te hebben toegevoegd van de bedreigingen die op de muren geschreven werden van uw baas omwille van zijn politieke activiteiten. Nergens kan er uit deze foto's worden afgeleid dat deze graffiti gericht was tegen uw baas noch op welke plaats en tijdstip de foto's genomen werden. Hoe dan ook verwijst ook dit materiaal niet naar de incidenten waar u beweert het slachtoffer van te zijn geweest. Deze informatie kan dan ook niet als begin van bewijs voor uw zogenaamde vervolgingsfeiten worden aanzien.

Wat de afdrucken van uw posts op sociale media betreft, moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u een aantal foto's daarvan ook al in uw eerste verzoek voorlegde. Wel legt u nu een afdruk neer van een Instagrampost van foto's waarop oppositieleider en Voluntad Popular-boegbeeld Leopoldo López te zien is tijdens een optocht. Het is onduidelijk wie de foto' genomen heeft en of u daarbij aanwezig was. Dat u mogelijk aanwezig was tijdens een optocht van de oppositie, kan niet zonder meer uw politieke activisme aannemelijk maken of de feiten waarvan u het slachtoffer bent geweest. Het feit dat u deze foto's postte, is op zich ook niet van die aard dat u hierdoor bij terugkeer zal worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten. Het CGVS wijst er nogmaals op dat iemand die verklaart jarenlang, minstens van 2012 tot haar vertrek in 2019, actief te zijn geweest voor de oppositie, als getuige in de kiesbureaus, bij ledenwerving en bij de logistiek achter de protesten hier meer dan enkel en alleen een handvol posts en foto's op sociale media zou moeten kunnen voorleggen. Het gegeven dat u dit in de loop van de beroepsfase van uw eerste verzoek en zelfs nu ten tijde van uw tweede verzoek uw activisme niet op grondige wijze kunt staven, onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw beweerde politiek activisme.

Wat de rapporten betreft, kan het CGVS enkel vaststellen dat het om algemene rapporten gaat over de sociopolitieke situatie in Venezuela. Het rapport van Foro Penal gaat in op politieke repressie tegen vrouwen en politieke repressie in het algemeen in Venezuela. Een resolutie van het Europees Parlement van 18 juli 2019 over de situatie in Venezuela behandelt de socio-politieke situatie en te nemen maatregelen. Het missierapport van de Verenigde Naties documenteert de politieke repressie en mensenrechtenschendingen in Venezuela. Hoewel deze documenten de achtergrond van uw land van herkomst kunnen schetsen, kunnen zij uw verklaringen over uw politiek activisme of de incidenten die u daardoor verklaart te hebben meegemaakt niet ondersteunen.

Voor het overige stelt u geen politieke activiteiten meer te hebben in België maar wel een foto te hebben met zelfverklaard interim-president Venezuela Juan Guaidó toen hij in Brussel op bezoek was. U legt hier geen foto van voor maar op uw twitteraccount werd de foto van u met Guaidó en tevens een foto met oppositieleiden Carlos Vecchio en Julio Borges teruggevonden (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 17). Dat u op uw sociale media op foto's prijkt met bekende en belangrijke oppositieleiden, betekent echter niet dat u bij terugkeer naar uw land vervolging hoeft te vrezen. Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen

aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/ of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw aanwezigheid op het bezoek van Juan Guaidó aan België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4bin aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari

2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit in uw eerste verzoek kon niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U bracht in uw tweede verzoek geen elementen of informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 20).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus venezuela situatieschets 20210428.pdf](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0) of op [https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, §1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster naast een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding ook de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en rechtspleging en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid, van artikel 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden .

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoekster vordert in hoofdorde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel zij conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen en het interview in het Frans werd afgenomen en niet in het Spaans. Verzoekster acht hierdoor artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekster er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens haar een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van haar verzoek. Verzoekster

stelt geschonden te zijn in haar hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens wijst verzoekster op de taalwet, stelt zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het “Spaans” af te leggen. Hierna wijst verzoekster erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekster concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissingen. Alle verklaringen van verzoekster werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Frans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslag van het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de “*verklaring volgend verzoek*”, blijkt niet dat verzoekster er bezwaar tegen maakte dat zij zonder tolk werden geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster verder ook niet aangeeft op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Frans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Aangezien verzoekster bij haar volgend verzoek te kennen heeft gegeven bijstand te verzoeken van een tolk die de Franse taal beheerst tijdens het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming, en zelf uitdrukkelijk bevestigde dat zij het Frans voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Bijlage 26 *quinquies*; Verklaring betreffende procedure), kon verzoekster wel degelijk in het Frans worden geïnterviewd. Bovendien heeft zij nergens te kennen dat zij de ambtenaar op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon begrijpen en werden er nergens enige specifieke opmerkingen desbetreffend gemaakt.

Waar verzoeker de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat hij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekster het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de taal waarvan zij stelde dat zij deze voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Frans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

Verzoekster houdt verder vast aan haar initiële asielrelaas en legt een reeks nieuwe documenten voor: een attest van de partij Voluntad Popular, een attest van twee academici, artikels van nieuwssites, foto's van haar wijk, screenshots van haar instagramprofiel, rapporten van de organisatie Foro Penal, het Europees Parlement en de VN. Verzoekster gaf ook aan geen politieke activiteiten meer uit te oefenen in België, maar is wel gaan kijken toen Juan Guaidó een bezoek bracht aan Brussel en er werd een foto genomen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Uw huidig verzoek steunt op de motieven die u in uw eerste verzoek hebt aangebracht. In dit verband moet er vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om

internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u geen politiek profiel had dat jouw politiek activisme beperkter bleek dan u liet uitschijnen, u uw jarenlange activisme evenmin voldoende staafde met bewijsmateriaal en u niet aannemelijk maakte als gevolg van uw politieke activiteiten het slachtoffer te zijn geweest van ernstige en systematische vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd op 8 februari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verklaart enkel dat uw vrees bij terugkeer naar Venezuela nog steeds actueel is, zonder hier bijkomende verklaringen over af te leggen (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden motieven is onvoldoende om de geloofwaardigheid ervan om te buigen of in een ander daglicht te plaatsen.

De nieuwe documenten die u in uw tweede verzoek voorlegt, kunnen dit evenmin. Wat de twee attesten betreft, moet er in de eerste plaats gewezen worden op het feit dat beide documenten kort voor uw tweede verzoek werden opgesteld op uw vraag, namelijk in maart en april 2021. Aldus de informatie vermeld in de documenten zelf. Bovendien legt u geen originele versies van de documenten voor maar wel kopies. Hiervan kan de authenticiteit niet worden gecontroleerd. In het attest van Voluntad Popular schrijft een persoon, die zich de regionale coördinator noemt van de partij, dat hij u sinds april 2015 kent toen u lid werd van de organisatie van de ploeg van de gemeente Iribarren. Tevens erkent de man uw maatschappelijk en partijgebonden werk zonder dit nader te specificeren. Het is opmerkelijk dat u een attest voorlegt van een partij waarvan u in uw eerste verzoek nooit als dusdanig over gesproken hebt en nu duidelijk stelt dat u ook voor de partij Voluntad Popular werkte (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Wel gaf u aan lid te zijn geweest sinds 2006 van Acción Democrática en te hebben opgetreden voor de MUD waar Voluntad Popular ook toe behoort. Daarnaast is het ook zo dat uw precieze betrokkenheid bij bepaalde activiteiten van Voluntad Popular nergens duidelijk wordt omschreven, waardoor dit document als het al authentiek zou zijn, hoogstens uw sympathie voor en lidmaatschap van de partij kan staven, maar niet uw jarenlange politieke activisme of de incidenten waarvan u tijdens uw eerste verzoek melding van maakte en die ongeloofwaardig werden bevonden. Dit laatste geldt ook voor het tweede attest dat uitgaat van Fernando Alberto Sosa Gómez, decaan van economische wetenschappen en bedrijfskunde van de Universidad Centrooccidental Lisandro Alvarado en Nelson Freitez die aan dezelfde universiteit de functie van professor bekleedt en coördinator is van de studierichting mensenrechten. De professor mensenrechten bevestigt in deze brief dat u belaging en pesterijen hebt geleden door toedoen van de colectivos. Deze laatsten ondernamen verschillende acties van agressie tegen u en tegen de sociaal-maatschappelijke organisatie waarvan u lid was, in een poging om de vrije uiting van sociale onvrede te verhinderen. De auteurs in kwestie treden echter niet in detail over de feiten die u meemaakte. Dergelijke algemene bewoordingen kunnen uw verklaringen geenszins ondersteunen. Daarnaast vermeldt de brief nog dat de professor mensenrechten ondersteuning heeft geboden aan de maatschappelijke organisaties uit de sector en daardoor uw situatie uit de eerste hand heeft. Het blijft echter onduidelijk welke ondersteuning de man verleende en hoe en via wie hij ingelicht werd over de feiten die u beweert te hebben meegemaakt. U verklaart dat de personen die de brief ondertekend hebben getuigen waren van de bedreigingen aan uw adres zonder deze in plaats of tijd te kaderen. Hierdoor blijft het onduidelijk waaraan u refereert (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Een document als dit heeft geen objectieve bewijswaarde en kan op zich niet opwegen tegen de vaststellingen van het CGVS en van de RvV over de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten. Deze getuigenissen hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Het lijkt er dan ook sterk op dat beide brieven een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van u waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen.

Daarnaast legt u een aantal krantenartikelen en foto's van uw wijk voor. De meeste daarvan werden gepubliceerd in de periode mei 2019 tot december 2020 en betreffen de situatie in Barquisimeto en Lara, waarbij ook sprake is van belaging van Alcides Pérez, de straffeloosheid van de colectivos en praktijken van PSUV-activisten in La Carucieña naar aanleiding van de verkiezingen in 2020. Hoewel

hier een aantal personen in genoemd worden die u ook in uw eerste verzoek hebt vernoemd, meer bepaald Carlos Escalona en Alcides Pérez, is er geen verband te vinden tussen deze artikelen en de incidenten waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn. Het gaat immers over andere feiten waarin onder andere de twee genoemde personen betrokken zijn maar die plaatsvonden nadat u uw politieke activisme had stopgezet of het land al had verlaten. Andere artikelen gaan over andere politieke en sociale thema's in Venezuela: protesten en gewonden, de colectivos, het rapport van de VN en Venezolaanse migranten. U geeft aan ook foto's te hebben toegevoegd van de bedreigingen die op de muren geschreven werden van uw baas omwille van zijn politieke activiteiten. Nergens kan er uit deze foto's worden afgeleid dat deze graffiti gericht was tegen uw baas noch op welke plaats en tijdstip de foto's genomen werden. Hoe dan ook verwijst ook dit materiaal niet naar de incidenten waar u beweert het slachtoffer van te zijn geweest. Deze informatie kan dan ook niet als begin van bewijs voor uw zogenaamde vervolgingsfeiten worden aanzien.

Wat de afdrucken van uw posts op sociale media betreft, moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u een aantal foto's daarvan ook al in uw eerste verzoek voorlegde. Wel legt u nu een afdruk neer van een Instagrampost van foto's waarop oppositieleider en Voluntad Popular-boegbeeld Leopoldo López te zien is tijdens een optocht. Het is onduidelijk wie de foto' genomen heeft en of u daarbij aanwezig was. Dat u mogelijk aanwezig was tijdens een optocht van de oppositie, kan niet zonder meer uw politieke activisme aannemelijk maken of de feiten waarvan u het slachtoffer bent geweest. Het feit dat u deze foto's postte, is op zich ook niet van die aard dat u hierdoor bij terugkeer zal worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten. Het CGVS wijst er nogmaals op dat iemand die verklaart jarenlang, minstens van 2012 tot haar vertrek in 2019, actief te zijn geweest voor de oppositie, als getuige in de kiesbureaus, bij ledenwerving en bij de logistiek achter de protesten hier meer dan enkel en alleen een handvol posts en foto's op sociale media zou moeten kunnen voorleggen. Het gegeven dat u dit in de loop van de beroepsfase van uw eerste verzoek en zelfs nu ten tijde van uw tweede verzoek uw activisme niet op grondige wijze kunt staven, onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw beweerde politiek activisme.

Wat de rapporten betreft, kan het CGVS enkel vaststellen dat het om algemene rapporten gaat over de sociopolitieke situatie in Venezuela. Het rapport van Foro Penal gaat in op politieke repressie tegen vrouwen en politieke repressie in het algemeen in Venezuela. Een resolutie van het Europees Parlement van 18 juli 2019 over de situatie in Venezuela behandelt de socio-politieke situatie en te nemen maatregelen. Het missierapport van de Verenigde Naties documenteert de politieke repressie en mensenrechtenschendingen in Venezuela. Hoewel deze documenten de achtergrond van uw land van herkomst kunnen schetsen, kunnen zij uw verklaringen over uw politiek activisme of de incidenten die u daardoor verklaart te hebben meegemaakt niet ondersteunen.

Voor het overige stelt u geen politieke activiteiten meer te hebben in België maar wel een foto te hebben met zelfverklaard interim-president Venezuela Juan Guaidó toen hij in Brussel op bezoek was. U legt hier geen foto van voor maar op uw twitteraccount werd de foto van u met Guaidó en tevens een foto met oppositieleiden Carlos Vecchio en Julio Borges teruggevonden (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 17). Dat u op uw sociale media op foto's prijkt met bekende en belangrijke oppositieleiden, betekent echter niet dat u bij terugkeer naar uw land vervolging hoeft te vrezen. Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/ of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat

u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw aanwezigheid op het bezoek van Juan Guaidó aan België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4bin aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire*

of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit in uw eerste verzoek kon niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U bracht in uw tweede verzoek geen elementen of informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 20).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen noch haar nieuwe elementen aannemelijk te maken, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek louter stelde dat haar problemen nog actueel zijn, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden. In de mate verzoekster hekelt dat verwezen wordt naar de gedane vaststellingen in het kader van haar eerste verzoek, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster speelt, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In tegenstelling tot wat verzoekster opwerpt, heeft de commissaris-generaal geen toepassing gemaakt van het adagium *“fraus omnia corrumpit”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuwe bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de nieuwe verklaringen van verzoekster en de door haar neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen.

In zoverre verzoekster kritiek uit op een beleidswijziging van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Venezolanen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekster op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit evenwel niet het geval.

Verzoekster stelt verder dat de commissaris-generaal zijn onderzoek naar nieuwe elementen niet naar behoren heeft uitgevoerd, noch de beslissing niet draagkrachtig in rechte en in feite heeft gemotiveerd aangezien de politieke activiteit van verzoekster in België het voorwerp van een hoorzitting moet uitmaken en een nieuw element in de zin van de wet vormt.

De Raad wijst erop dat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Met betrekking tot de politieke activiteit in België werd in de bestreden overigens als volgt gemotiveerd:

“Voor het overige stelt u geen politieke activiteiten meer te hebben in België maar wel een foto te hebben met zelfverklaard interim-president Venezuela Juan Guaidó toen hij in Brussel op bezoek was. U legt hier geen foto van voor maar op uw twitteraccount werd de foto van u met Guaidó en tevens een foto met oppositieleiden Carlos Vecchio en Julio Borges teruggevonden (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 17). Dat u op uw sociale media op foto's prijkt met bekende en belangrijke oppositieleiden, betekent echter niet dat u bij terugkeer naar uw land vervolging hoeft te vrezen. Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/ of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw aanwezigheid op het bezoek van Juan Guaidó aan België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dan ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, met inbegrip van enige “politieke activiteit in België” evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire

bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Voor zover verzoekster hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij zijn nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is reeds definitief komen vast te staan dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Aangezien verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat haar politiek activisme voor *Acción Democrática* en de *MUD* niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Het in het verzoekschrift louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de opmerking dat het CGVS geen tegenstrijdigheid kon vaststellen, wijzigt hier niets aan.

Het argument dat de mogelijkheid tot terugkeer naar Venezuela na twee jaar afwezigheid niet werd onderzocht door het CGVS en dat het in de ogen van de Venezolaanse autoriteiten moeilijk zal zijn om te rechtvaardigen wat verzoekster in deze periode heeft gedaan gezien de autoriteiten misschien denken dat zij terugkeert naar Venezuela met een ander doel dan alleen haar familie zijn, is niet alleen louter een hypothetische bewering, maar gaat er ook aan voorbij dat hierover wel degelijk standpunt werd ingenomen. In de bestreden beslissing werd immers gemotiveerd dat uit de geraadpleegde bronnen blijkt *“dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit*

regime ontwikkelen in België en/ of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. (...)Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.” Dit wordt overigens bevestigd door de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij, COI Focus “Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van de migratie” van 23 november 2021.

De redenering dat verzoekster onder de vervolgingsgrond “omwille van het behoren tot een sociale groep” valt, wordt onvoldoende concreet toegelicht. Bovendien blijft verzoekster in gebreke een geloofwaardig relaas aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan verzoekster evenmin worden gevolgd waarbij zij stelt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar profiel, zijnde een jonge vrouw die behoort tot de Accion Democratica sinds 2006 en vanaf 2012 effectief voor de partij als vrijwilliger begon te werken en al minstens zestien jaar tegenstander is van de huidige regering, en hierdoor is tekort geschoten aan haar onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht. Zoals reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om bescherming is komen vast te staan, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar ongeloofwaardige, minstens uiterst beperkte, politieke activiteiten als opposante.

Het louter verwijzen naar haar profiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Waar verzoekster met betrekking tot haar neergelegde documenten verwijst naar de documenten die zij in het kader van haar eerste en huidig verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd en een algemene theoretische uiteenzetting geeft en aangeeft dat de Raad het CGVS moet dwingen om concreet uit te leggen waarom de documenten niet geloofwaardig zijn, gaat zij volstrekt voorbij aan de specifieke en pertinente vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten die voor de duidelijkheid hier worden herhaald:

“Wat de twee attesten betreft, moet er in de eerste plaats gewezen worden op het feit dat beide documenten kort voor uw tweede verzoek werden opgesteld op uw vraag, namelijk in maart en april 2021. Aldus de informatie vermeld in de documenten zelf. Bovendien legt u geen originele versies van de documenten voor maar wel kopies. Hiervan kan de authenticiteit niet worden gecontroleerd. In het attest van Voluntad Popular schrijft een persoon, die zich de regionale coördinator noemt van de partij, dat hij u sinds april 2015 kent toen u lid werd van de organisatie van de ploeg van de gemeente Iribarren. Tevens erkent de man uw maatschappelijk en partijgebonden werk zonder dit nader te specificeren. Het is opmerkelijk dat u een attest voorlegt van een partij waarvan u in uw eerste verzoek nooit als dusdanig over gesproken hebt en nu duidelijk stelt dat u ook voor de partij Voluntad Popular werkte (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Wel gaf u aan lid te zijn geweest sinds 2006 van Acción Democrática en te hebben opgetreden voor de MUD waar Voluntad Popular ook toe behoort. Daarnaast is het ook zo dat uw precieze betrokkenheid bij bepaalde activiteiten van Voluntad Popular nergens duidelijk wordt omschreven, waardoor dit document als het al authentiek zou zijn, hoogstens uw sympathie voor en lidmaatschap van de partij kan staven, maar niet uw jarenlange politieke activisme of de incidenten waarvan u tijdens uw eerste verzoek melding van maakte en die ongeloofwaardig werden bevonden. Dit laatste geldt ook voor het tweede attest dat uitgaat van Fernando Alberto Sosa Gómez, decaan van economische wetenschappen en bedrijfskunde van de Universidad Centrooccidental Lisandro Alvarado en Nelson Freitez die aan dezelfde universiteit de functie van professor bekleedt en coördinator is van de studierichting mensenrechten. De professor mensenrechten bevestigt in deze brief dat u belaging en pesterijen hebt geleden door toedoen van de colectivos. Deze laatste ondernamen verschillende acties van agressie tegen u en tegen de sociaalmaatschappelijke organisatie waarvan u lid was, in een poging om de vrije uiting van sociale onvrede te verhinderen. De auteurs in kwestie treden echter niet in detail over de feiten die u meemaakte. Dergelijke algemene bewoordingen kunnen uw verklaringen geenszins ondersteunen. Daarnaast vermeldt de brief nog dat de professor mensenrechten ondersteuning heeft geboden aan de maatschappelijke organisaties uit de sector en daardoor uw situatie uit de eerste hand heeft. Het blijft echter onduidelijk welke ondersteuning de man verleende en hoe en via wie hij ingelicht werd over de feiten die u beweert te hebben meegemaakt. U verklaart dat de personen die de brief ondertekend

hebben getuigen waren van de bedreigingen aan uw adres zonder deze in plaats of tijd te kaderen. Hierdoor blijft het onduidelijk waaraan u refereert (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 18). Een document als dit heeft geen objectieve bewijswaarde en kan op zich niet opwegen tegen de vaststellingen van het CGVS en van de RvV over de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten. Deze getuigenissen hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval is. Het lijkt er dan ook sterk op dat beide brieven een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van u waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen.

Daarnaast legt u een aantal krantenartikelen en foto's van uw wijk voor. De meeste daarvan werden gepubliceerd in de periode mei 2019 tot december 2020 en betreffen de situatie in Barquisimeto en Lara, waarbij ook sprake is van belaging van Alcides Pérez, de straffeloosheid van de colectivos en praktijken van PSUV-activisten in La Carucieña naar aanleiding van de verkiezingen in 2020. Hoewel hier een aantal personen in genoemd worden die u ook in uw eerste verzoek hebt vernoemd, meer bepaald Carlos Escalona en Alcides Pérez, is er geen verband te vinden tussen deze artikelen en de incidenten waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn. Het gaat immers over andere feiten waarin onder andere de twee genoemde personen betrokken zijn maar die plaatsvonden nadat u uw politieke activisme had stopgezet of het land al had verlaten. Andere artikelen gaan over andere politieke en sociale thema's in Venezuela: protesten en gewonden, de colectivos, het rapport van de VN en Venezolaanse migranten. U geeft aan ook foto's te hebben toegevoegd van de bedreigingen die op de muren geschreven werden van uw baas omwille van zijn politieke activiteiten. Nergens kan er uit deze foto's worden afgeleid dat deze graffiti gericht was tegen uw baas noch op welke plaats en tijdstip de foto's genomen werden. Hoe dan ook verwijst ook dit materiaal niet naar de incidenten waar u beweert het slachtoffer van te zijn geweest. Deze informatie kan dan ook niet als begin van bewijs voor uw zogenaamde vervolgingsfeiten worden aanzien.

Wat de afdrucken van uw posts op sociale media betreft, moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u een aantal foto's daarvan ook al in uw eerste verzoek voorlegde. Wel legt u nu een afdruk neer van een Instagrampost van foto's waarop oppositieleider en Voluntad Popular-boegbeeld Leopoldo López te zien is tijdens een optocht. Het is onduidelijk wie de foto' genomen heeft en of u daarbij aanwezig was. Dat u mogelijk aanwezig was tijdens een optocht van de oppositie, kan niet zonder meer uw politieke activisme aannemelijk maken of de feiten waarvan u het slachtoffer bent geweest. Het feit dat u deze foto's postte, is op zich ook niet van die aard dat u hierdoor bij terugkeer zal worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten. Het CGVS wijst er nogmaals op dat iemand die verklaart jarenlang, minstens van 2012 tot haar vertrek in 2019, actief te zijn geweest voor de oppositie, als getuige in de kiesbureaus, bij ledenwerving en bij de logistiek achter de protesten hier meer dan enkel en alleen een handvol posts en foto's op sociale media zou moeten kunnen voorleggen. Het gegeven dat u dit in de loop van de beroepsfase van uw eerste verzoek en zelfs nu ten tijde van uw tweede verzoek uw activisme niet op grondige wijze kunt staven, onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw beweerde politiek activisme.

Wat de rapporten betreft, kan het CGVS enkel vaststellen dat het om algemene rapporten gaat over de sociopolitieke situatie in Venezuela. Het rapport van Foro Penal gaat in op politieke repressie tegen vrouwen en politieke repressie in het algemeen in Venezuela. Een resolutie van het Europees Parlement van 18 juli 2019 over de situatie in Venezuela behandelt de socio-politieke situatie en te nemen maatregelen. Het missierapport van de Verenigde Naties documenteert de politieke repressie en mensenrechtenschendingen in Venezuela. Hoewel deze documenten de achtergrond van uw land van herkomst kunnen schetsen, kunnen zij uw verklaringen over uw politiek activisme of de incidenten die u daardoor verklaart te hebben meegemaakt niet ondersteunen.

Voor het overige stelt u geen politieke activiteiten meer te hebben in België maar wel een foto te hebben met zelfverklaard interim-president Venezuela Juan Guaidó toen hij in Brussel op bezoek was. U legt hier geen foto van voor maar op uw twitteraccount werd de foto van u met Guaidó en tevens een foto met oppositieleiden Carlos Vecchio en Julio Borges teruggevonden (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 22.04.2021, punt 17). Dat u op uw sociale media op foto's prijkt met bekende en belangrijke oppositieleiden, betekent echter niet dat u bij terugkeer naar uw land vervolging hoeft te vrezen. Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het

risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/ of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw aanwezigheid op het bezoek van Juan Guaidó aan België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.” Hieruit blijkt afdoende en concreet dat het CGVS de door verzoekster in het kader van haar huidige verzoek om bescherming neergelegde documenten heeft onderzocht en duidelijk heeft gesteld waarom deze documenten niet bij machte zijn om als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 te kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en zich verder beperkt tot het louter citeren van een passage uit Human Rights Watch, “*Report 2021: Venezuela – Eventos 2020*”, waarin gesteld wordt dat er 130 000 mensen teruggekeerd zijn naar Venezuela, veelal te voet en dat gerepatrieerden vaak wekenlang worden vastgehouden in quarantainecentra in overbevolkte en onhygiënische omstandigheden, wat waarschijnlijk heeft bijgedragen tot de verspreiding van COVID-19 en dat de autoriteiten en gewapende en regeringsgezinde groepen, de collectivos gerepatrieerden hebben bedreigd, verbaal geïntimideerd en mishandeld alsook een “gedocumenteerde lijst van gebeurtenissen die aantonen dat er in de regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld” aanbrengt. In weerwil met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen werd deze informatie niet eerder door haar als nieuw element aangebracht. Hoe dan ook volstaat het louter citeren van algemene landeninformatie zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekster niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde aan te tonen.

De kritiek die verzoekster onder verwijzing naar de “*Nansen Note – 2018/03*” uit op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoekster heeft neergelegd ter staving van haar persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekster uit overigens geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van deze documenten. Overigens moet hierbij nog worden opgemerkt dat in de mate verzoekster verwijst naar de documenten die zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde, deze reeds werden beoordeeld en deze beoordeling definitief is komen vast te staan.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekster bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeksters niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst verzoekster eerst naar de samenwerkingsplicht zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie en het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Zij verwijst naar haar eerdere uiteenzetting om te staven dat zij minstens het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en benadrukt dat zij psychische zorg nodig heeft, zonder dewelke zij een ernstige terugval riskeert.

Met betrekking tot de socio-economische situatie stelt zij vooreerst dat de “*Verenigde Naties kaartten in februari 2020 - dus voor de COVID - reeds aan dat een gezin op drie in Venezuela voldoende voeding ontbrak en dat mensen ondanks verkoop van hun goederen niet meer rond geraakten om*

basisbenodigdheden en voeding te kopen” en dat in 2021 er een grote inflatie heerst waardoor er een gebrek aan bankbiljetten heerst. Zij wijst vervolgens op de verslechtering door de COVID-epidemie en stelt dat “Naast het gevaar omtrent basisbenodigdheden en voeding, brengen de politieke situatie en de medische tekorten, in het kader van de COVID-19-pandemie, voor de bevolking een nog groter gevaar met zich mee” en citeert ter staving van haar stelling The Guardian, “Mask, gown, gloves -none of that exists’: Venezuela’s coronavirus crisis” van 17 maart 2020 en de Verenigde Naties, “L’ONU appelle à l’allègement des sanctions visant certains Etats pour mieux lutter contre le Covid-19”, van 24 maart 2020. Verder stelt verzoekster dat “De Franse en Belgische overheden publiceerden tevens dat brandstof gerantsoeneerd wordt over heel Venezuela en dat openbare voorzieningen (energie, water, telecommunicatie...) veelal gekenmerkt worden door dagelijkse en langdurige onderbrekingen” en dat “De inflatie; het gebrek aan medicatie, stromend water, medisch personeel; de sancties die landen aan Venezuela opleggen, brengen de bevolking in vernederende en mensonwaardige omstandigheden die er zelfs de Verenigde Naties in maart toe leidden een oproep te doen om er de mensenrechten te verbeteren”. Bovendien, zo betoogt verzoekster, schuift de overheid de schuld voor de COVID-epidemie in Venezuela in de schoenen van terugkerende migranten en verwijst daarvoor naar een artikel uit de krant Le Monde van 20 juli 2020 waarin humanitaire organisaties en de Verenigde Naties het lijden van terugkerende migranten benadrukken die worden gestigmatiseerd door de overheid. Zij leidt daaruit af dat zij als terugkeerder een verhoogd risico loopt slachtoffer te zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen evenals op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst tenslotte op het feit dat opposanten van Maduro daar worden aangepakt en verwijst daartoe naar een aantal persartikels uit Le Monde van 2 juli 2020; Al Jazeera van 11 maart 2020 en benadrukt dat “Frankrijk hamerde in mei nog op de voortdurende zware en herhaalde schendingen der mensenrechten in Venezuela waardoor Europa Venezuela sancties oplegt” waarop Maduro de Europese Ambassadrice uit Caracas heeft gezet. Zij stelt dat niet uit het oog mag verloren worden dat Europa de verkiezingen van december 2020 die door Maduro werden gewonnen niet erkend worden door Europa (Rtbf, *Expulsée, l’ambassadrice de l’Union européenne a quitté le Vénézuéla*, 2 maart 2021) en dat ook de Verenigde Naties het regime van Maduro beschuldigen van misdaden tegen de mensheid (Euronews, *UN investigators accuse Venezuelan government of crimes against humanity*, 16 september 2020). Zij stelt dat hieruit blijkt dat de Verenigde Naties “tot het besluit komen dat er sprake is van grootschalig en blindelings geweld tegen elke burger evenals dat de overheid - regering, politie, gerechtelijk systeem, nationale veiligheidsdiensten,... - zelf de verantwoordelijkheid dragen voor deze misdaden tegen de mensheid. Zo maakt de overheid zich zelf schuldig aan buitengerechtelijke executies, ontvoeringen” en dat dit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt. Zij merkt ook op dat de situatie in Venezuela aldus door de recente ontwikkelingen niet te vergelijken valt met de laatste COI Focus van augustus 2020.

Tenslotte argumenteert verzoekster dat verwerende partij ook moeilijk kan voorhouden dat verzoekster toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster opnieuw geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

In zoverre verzoekster zich ook nog beroept op de slechte humanitaire en economische crisis in Venezuela en de verslechtering van deze situatie door de COVID-epidemie om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de

zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis, het gebrek aan voedsel en basisbenodigdheden, de inflatie, het gebrek aan medicatie, stromend water en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Waar verzoekster nog verwijst naar de verslechtering van de economische crisis omwille van de COVID-epidemie, volstaat het op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Venezuela en de socio-economische toestand aldaar, stelt de Raad vast dat zij dit geenszins vermeld heeft in het kader van haar volgend verzoek (zie Verklaring Volgend Verzoek).

In arrest nr. 248 786 werd in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming reeds erop gewezen dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32).

In het licht hiervan werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Met het louter verwijzen naar algemene landenrapporten werpt zij hier aldus geen ander licht op.

Waar benadrukt wordt dat zij psychische zorg nodig heeft, waardoor zij bij gebreke ervan een ernstige terugval riskeert, is slechts een algemene bewering, die op geen enkele wijze concreet wordt gestaafd noch waarvan enige indicatie is terug te vinden in het administratief dossier. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat zij in Venezuela geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. In zoverre zij zich beroept op medische problemen en het falen van de medische gezondheidszorg in Venezuela, dient verzoekster zich te wenden tot de daartoe voorziene procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het is aan verzoeksters om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekster blijft evenwel in gebreke een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Een binnenlands gewapend conflict betreft een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)), pt. 28).

In het kader van haar eerste verzoek oordeelde de Raad in het arrest nr. 248 786 dat er in Barquisimeto, Lara waarvan verzoekster afkomstig is geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie en de algemene veiligheidssituatie in Venezuela niet toelaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Er wordt in de informatie aanwezig in het administratief dossier, de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021, gewag gemaakt van een gewapend conflict in de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Barquisimeto, deelstaat Lara, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de aldaar, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De “gedocumenteerde lijst van gebeurtenissen die aantonen dat er in de regio van herkomst sprake is van willekeurig geweld” gaan slechts op algemene wijze in op de veiligheidssituatie waardoor zij geen ander licht werpt op bovenstaande beoordeling.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF